

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/94/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616202894
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6616202894.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36 442 151, proti žalovaným 1/ U. S., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom bytom N. XX, XXX XX N., 2/ K. H., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom U. Y./XX, XXX XX T., o zaplatenie 714,74 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/64/2016-126 z 26. októbra 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/64/2016-126 zo dňa 26. 10. 2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/64/2016-142 zo dňa 03. 01. 2018 m e n í v prvom výroku tak, že žalovaná 2/ je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 714,74 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 28. 04. 2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a žalobu žalobcu voči žalovanému 1/ ohľadne zaplatenia sumy 714,74 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 28. 04. 2016 do zaplatenia z a m i e t a .

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania na súde prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

III. Žalovaná 2/ je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania na súde prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 26. 10. 2017 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 714,74 Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z tejto sumy od 28. 04. 2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok) a vyslovil, že „žalovanému sa priznáva náhrada trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením“ (tretí výrok). Následne uznesením č. k. 17C/64/2016-142 zo dňa 03. 01. 2018 opravil tretí výrok rozsudku tak, že tento má správne znieť: „Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania voči žalovanému 1/ a 2/ v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.“.

2. V odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 714,74 Eur s príslušenstvom najskôr od žalovaného 1/. Na návrh žalobcu potom okresný súd uznesením č. k. 17C/64/2016-37 zo dňa 07. 06. 2016 pripustil, aby do konania vstúpila

ako ďalšia účastníčka žalovaná 2/. Ďalej uviedol, že žalobu odôvodnil žalobca tým, že žalovaný 1/ neoprávnené odoberal zo zariadenia pre verejný rozvod elektrickú energiu na odbernom mieste U. Y./ X v T., za čo mu faktúrou splatnou dňa 27. 02. 2015 vyúčtoval čiastku 714,74 Eur, ktorú neuhradil ani na základe zaslanej výzvy.

3. Po vykonanom dokazovaní mal prvoinštančný súd preukázané, že žalobcovi vznikla škoda v dôsledku neoprávneného odberu elektrickej energie. Uviedol, že v prípade vzniku škody spôsobenej neoprávneným odberom je vždy za odber určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny a za neporušenosť meracieho zariadenia a to bez ohľadu na zavinenie zodpovedný výlučne odberateľ. Predmetom dokazovania v predmetnej veci bol nárok na náhradu škody vzniknutej u zmluvného odberateľa elektriny, ktorý porušil zákonom stanovené povinnosti, keď na meradle odberu elektriny v jeho odbernom mieste došlo preukázateľne k neoprávnenému odberu, za čo zo zákona o energetike zodpovedá výlučne odberateľ energie a v danom prípade aj nájomca predmetného bytu, ktorý skutočne neoprávnené túto elektrickú energiu odoberal. Prvoinštančný súd poukázal na to, že právna úprava zodpovednosti za škodu pri neoprávnenom odbere elektriny je vybudovaná na princípe objektívnej zodpovednosti odberateľa elektrickej energie, teda bez zreteľa na zavinenie a bez ohľadu na to, kto neoprávnený zásah do určeného meradla vykonal. Za vzniknutú škodu teda bez ďalšieho zodpovedá odberateľ a osoba, ktorá predmetný byt na základe nájomnej zmluvy užívala na čo stačí zistenie, že odberateľ odoberal elektrickú energiu s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu nezaznamenávalo alebo nesprávne zaznamenávalo odber elektrickej energie, pretože zákon zveruje starostlivosť o riadny technický stav určeného meradla odberateľovi. Pri neoprávnenom zásahu do meradla nerozhoduje to, kto tento zásah vykonal, resp. či odberateľ o tomto porušení vedel, nakoľko porušenie tohto zabezpečenia mohol spôsobiť ktokoľvek, teda porušenie zabezpečenia meradla proti neoprávnenej manipulácii nie je viazané na odberateľa samotného, prípadne na iné osoby. Dôsledky tohto zásahu nesie odberateľ a jeho zavinenie nie je potrebné skúmať a nie je potrebné ani zisťovať, kto zásah do zariadenia skutočne spôsobil. Preto nebola dôvodnou obrana žalovaného 1/, že škodu nespôsobil a tak nie je ochotný ju zaplatiť z dôvodu, že v byte nebýval a byt mala prenajatý žalovaná 2/ na základe nájomnej zmluvy od roku 2011, nakoľko v prípade objektívnej zodpovednosti odberateľ a osoby, ktoré v čase zistenia neoprávneného odberu byt užívali zodpovedajú spoločne a nerozdielne za vzniknutú škodu, a to už len za to, že odoberali elektrinu meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, pričom porušenie tohto zabezpečenia mohol spôsobiť ktokoľvek. Preto prvoinštančný súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne na náhradu škody „opierajúc sa pritom o platnú judikatúru“. Žalovaný 1/ nerozporoval, že by jeho nájomníci spôsobili neoprávnený odber na odbernom mieste v T., U. Y./X a nepoprel ani vypočítanú výšku škody spôsobenú neoprávneným odberom. Okresný súd teda považoval žalobcom uplatnenú škodu za nespornú a preto sa ňou bližšie nezaoberal a zaviazal žalovaných 1/ a 2/ v zmysle výrokovej časti rozsudku. V týchto súvislostiach prvoinštančný súd odcitoval ust. 3 písm. b) ods. 3, § 39 ods. 13, § 40 ods. 1, § 46 ods. 1 a § 46 ods. 2 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a čo sa týka spôsobu výpočtu škody uviedol znenie ust. § 1 ods. 1, 4, 6 a 7 vyhlášky č. 292/2012 Z. z. o spôsobe výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny. Vo vzťahu k úrokom z omeškania použil ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a tiež § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase omeškania a konštatoval, že priznal žalobcovi úroky z omeškania len od 28. 04. 2016, teda od nasledujúceho dňa, kedy žalovaný 1/ prevzal žalobu, z ktorej zistil výšku žalovanej istiny, lebo bolo v priebehu konania preukázané, že doteraz zo strany žalobcu nebolo žalovanému 1/ oznámenie o neoprávnenom odbere zo dňa 11. 02. 2015 a faktúra za neoprávnený odber elektriny zo dňa 11.02.2015 doručené, tieto mu boli doručované na nesprávnu adresu U. Y./X, čo vyplynulo aj z uznesenia OO PZ Brezno zo dňa 13. 03. 2016. Vo zvyšnej časti (úrokov z omeškania) žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie citujúc § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal žalovaný 1/ včas odvolanie. Toto formálne smerovalo voči celému rozsudku, avšak z jeho obsahu vyplýva, že fakticky podal odvolanie len proti výroku rozsudku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 714,74 Eur s príslušenstvom. Žalovaný 1/ žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V odvolaní žalovaný 1/ namietal, že napadnuté rozhodnutie je predčasné a vychádza z nesprávneho skutkového aj právneho posúdenia veci, je arbitrárne a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

V čase údajného neoprávneného odberu elektrickej energie svoj byt na základe nájomnej zmluvy prenechal na užívanie žalovanej 2/, čo v prvoinštančnom konaní preukázal a zároveň na základe toho sa práve žalovaná 2/ stala subjektom tohto konania, pričom počas prenájmu sa v byte vôbec nenachádzal, pracoval na operačnom odbore KR PZ Banská Bystrica, kde v tom čase aj žil. Preto nemohol mať v tom čase žiadnu vedomosť o aktivitách nájomkyne ohľadne prípadného neoprávneného odberu elektriny. V roku 2015 došlo zo strany nájomkyne žalovanej 2/ k neplateniu nájomného, na základe čoho jej dal výpoveď z nájmu (čo ona odmietla akceptovať) a tiež v tom období zistil, že zo strany dodávateľa elektriny bol odmontovaný elektromer a ukončený odber z dôvodu podozrenia na neoprávnený odber elektriny, ktorý bol zadokumentovaný pracovníkmi dodávateľa. V tejto súvislosti dňa 12. 08. 2015 podal na OO PZ Lučenec trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu krádeže spôsobenej neoprávneným odberom elektrickej energie, ako aj krádežou jeho osobných vecí. Toto opakovane uvádzal pred okresným súdom a žiadal o zistenie toho, ako bolo v tejto trestnej veci rozhodnuté. Súd to bagatelizoval hoci rozhodnutie v podanom trestnom konaní predstavuje liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo jednoznačné, že škodu nezavinil a ani žiadnym spôsobom nemohol jej vzniku zabrániť. Ďalej namietal, že žalovaná 2/ nebola prítomná na pojednávaní a konajúci súd žiadnym spôsobom nezabezpečil jej prítomnosť, aby sa mohla vyjadriť. Tiež namietal, že objektívna zodpovednosť v zmysle ust. § 36 ods. 2 písm. c) zákona o energetike, podľa ktorého je odberateľ elektrickej energie, ktorý má uzatvorenú zmluvu povinný zabezpečiť odberné miesto tak, aby nedochádzalo k zásahu, poškodeniu plomb, odpojeniu elektromera alebo k iným poškodeniam, je fakticky v podmienkach bytových domov nerealizovateľná, lebo elektromery sú v mieste spoločných, verejne prístupných priestorov na chodbách, tzv. stupačkách, v ktorých sa vedú rôzne iné infraštruktúrne rozvody a nie je teda reálne v moci jednotlivého odberateľa zabezpečiť miesto, kde sa elektromer nachádza. Ak je aj skriňa uzatvorená, bez problémov je možné ju otvoriť aj laicky, čo v konaní potvrdil aj vypočutý svedok Q. C., ktorý bol pracovníkom žalobcu prítomným pri zistení neoprávneného odberu. V závere žalovaný 1/ dodal, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, konkrétne právo na spravodlivé súdne konanie, pretože napadnuté rozhodnutie je odôvodnené simplexne a povrchné, čím je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukázal na to, že prvoinštančný súd riadne zistil skutkový stav a riadne aplikoval súvisiace ustanovenia zákona a svoje rozhodnutie aj dostatočne vyargumentoval. Nepochybne bol na predmetnom odbernom mieste spôsobený neoprávnený odber elektrickej energie takým spôsobom, že boli poškodené ciachové plomby na elektromere, čím došlo v zmysle zákona o energetike jeho § 36 ods. 1 písm. c) k neoprávnenému odberu spočívajúcemu v odbere elektriny určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii a ktoré nezaznamenalo alebo nesprávne zaznamenalo odber elektriny alebo určeným meradlom, ktoré nebolo namontované prevádzkovateľom sústavy. Svedok Q. C. uviedol na pojednávaní, že neboli porušené len plomby, ale aj samotné kolieska v elektromere, ktoré na základe zásahu neregistrovali spotrebu elektrickej energie. Neoprávnený zásah bol preukázaný či už výpoveďou svedka, ktorý konkrétne riešil tento neoprávnený odber, ale aj listinným dôkazom - certifikátom o kalibrácii, ktorý je výsledkom šetrenia, že predmetný elektromer na odbernom mieste mal porušené overovacie značky laboratória a mal mechanicky poškodené počítadlo, ktoré neregistrovalo. Keďže žalovaný 1/ mal počas zistenia neoprávneného odberu na odbernom mieste platný a účinný zmluvný vzťah, bol v zmysle § 36 ods. 2 písm. b) a c) zák. č. 251/2012 Z. z. o energetike povinný dodržiavať odberné elektrické zariadenie v zodpovedajúcom technickom stave a spĺňať technické podmienky a obchodné podmienky pripojenia do sústavy, čo v tomto prípade zo strany zmluvného odberateľa dodržané nebolo, lebo na odbernom mieste došlo k neoprávnenej manipulácii s ciachovými plombami, následnému mechanickému poškodeniu počítadla, aby neregistrovalo spotrebu elektriny, čo sa aj potvrdilo. Žalovaný 1/ bol vlastníkom bytu, kde bol zistený neoprávnený odber, pričom poukazyval na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/342/2016, ktoré sa zaoberá otázkou vlastníctva, resp. výkonu vlastníckych práv. Z dôvodu vyjadrenia žalovaného 1/ rozšíril žalobu aj voči žalovanej 2/, ktorá mala nájomný vzťah so žalovaným 1/ a navrhol žalovanému 1/, že si môže škodu regresne uplatniť voči žalovanej 2/, lebo mal uzatvorenú nájomnú zmluvu. V ďalšej časti vyjadrenia k odvolaniu poukázal žalobca na výpočet škody, ktorý bol dostatočne preukázaný.

7. Žalovaná 2/ sa k odvolaniu žalovaného 1/ nevyjadřila.

8. Žalovaný 1/ k vyjadreniu žalobcu uviedol, že sa pridrižiava svojho odvolania a žiada napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Prvoinštančným súdom bol vypočutý svedok Q. C. ako zamestnanec žalobcu, ale v rámci šetrenia podaného trestného oznámenia bolo zistené, že menovaný svedok vôbec nebol na mieste nelegálneho odberu elektrickej energie a teda nemohol danú situáciu vnímať svojimi zmyslami a následne o nich svedčiť v súdnom konaní, lebo poškodenie plomb bolo zistené inou osobou externým zamestnancom. Tiež bolo v trestnom konaní zistené, že listina, tzv. záznam o nelegálnom odbere mu nebol vložený do poštovej schránky, ale bol zasunutý do verejne prístupnej skrinky elektromera na spoločnej chodbe a teda výpoveď menovaného svedka je zmanipulovaná a nevierohodná. Externý pracovník žalobcu, ktorý zistil nelegálny odber porušil všeobecne záväzné právne predpisy, lebo neoznámil podozrenie zo spáchania trestného činu orgánom činným v trestnom konaní.

9. Žalobca v následnom vyjadrení reagujúc na vyjadrenie žalovaného 1/ poukázal na to, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť privolať ku kontrole políciu, či nezainteresovanú osobu, resp. samotného odberateľa, čo dokumentoval aj rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/125/2012-144 z 20. 03. 2013. Ohľadne prítomnosti svedka Q. C. pri zistení a riešení neoprávneného odberu priložil k vyjadreniu záznam o prevádzke vozidla, v ktorom je uvedený ako vodič A. I., ktorý je kolegom menovaného svedka a ktorý bol spolu s ním pri riešení neoprávneného odberu, tohto navrhol tak isto vypočuť ako svedka, ktorý by mal len potvrdiť celkový proces zistenia neoprávneného odberu.

10. Žalovaná 2/ zostala aj naďalej nečinná, žiadne vyjadrenie v rámci odvolacieho konania nepodala.

11. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalovaného 1/ viazaný jeho rozsahom a dôvodmi v zmysle ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku podľa § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP). Rozsudok prvoinštančného súdu bolo potrebné zmeniť z dôvodu, že prvoinštančný súd použil správnu právnu úpravu, ale jej obsah nesprávne vyložil a v dôsledku toho aj nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav veci.

12. Napriek tomu, že v súdenom spore nešlo o spoločný záväzok žalovaných 1/ a 2/ a z procesného hľadiska ide medzi nimi o samostatné procesné spoločenstvo (§ 75 ods. 1 CSP v spojení s § 76 CSP) a aj keď odvolanie proti vyhovujúcemu výroku rozsudku podal len žalovaný 1/, odvolací súd v dôsledku podaného odvolania preskúmal celý vyhovujúci výrok rozsudku prvoinštančného súdu vychádzajúc z názoru, že odvolanie podané len jedným zo žalovaných, ktorým bola uložená povinnosť plniť spoločne a nerozdielne, má odkladný účinok aj vo vzťahu k tomu žalovanému, ktorý odvolanie nepodal. Povinnosťou odvolacieho súdu je v takom prípade preskúmať celý výrok súdu prvej inštancie (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. MCdo/79/2002 zo dňa 27.08.2002 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 4/2004); tento záver prevzala aj časť teórie (porovnaj Števíček, M., FicoVá, S., Baricová, J., MesiarKinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kolektív : Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, str. 1210).

13. Odvolací súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ je dôvodné, pretože súd prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 1/ nesprávne vyložil relevantnú právnu úpravu dopadajúcu na súdený prípad a túto nesprávne v dôsledku toho aj na súdený prípad aplikoval.

14. Vychádzajúc z odvolacích námietok žalovaného 1/ odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal najskôr len voči žalovanému 1/ zaplata sumy 714,74 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 28. 02. 2015 do zaplata na tom skutkovom základe, že žalovaný 1/ neoprávnenne odoberal zo zariadenia pre verejný rozvod elektrickú energiu na odbernom mieste U. Y./X, za čo mu bol vyfakturovaný faktúrou splatnou dňa 27. 02. 2015 neoprávnený odber v sume 714,74 Eur a túto neuhradil ani na základe zaslanej výzvy. V žalobe poukázal žalobca na ust. § 46 ods. 2 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike (ďalej len „zákon č. 251/2012 Z. z.“, resp. „zákon o energetike“) pojednávajúce o tom, že pri neoprávnenom odbere je ten, kto elektrinu odoberal povinný uhradiť skutočne vzniknutú škodu a v prípade ak nemožno vyčíslit skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, použije sa spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným

odberom elektriny ustanovením všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa § 95 ods. 1 písm. i) citovaného zákona.

15. Odvolací súd musí v tejto súvislosti len poznamenať, že v podanej žalobe žalobca nedostatočne skutkovo vymedzil svoj nárok odkazujúc len na to, že bol zo strany žalovaného 1/ spôsobený neoprávnený odber a až vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 19. 05. 2016 k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu žalobca konkretizoval, že žalovaná suma predstavuje škodu, ktorá mu bola spôsobená neoprávneným odberom zisteným dňa 05. 02. 2015 a to tak, že na odbernom mieste sa manipulovalo s ciachovými plombami z dôvodu zásahu do elektromera, čím bolo mechanicky poškodené počítadlo, ktoré neregistrovalo odber elektriny. Jednalo sa teda o neoprávnený odber zakladajúci sa na ust. § 46 ods. 1 písm. c) zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike. Poukázal tu žalobca tiež na ust. § 46 ods. 2 zákona o energetike, podľa ktorého pri neoprávnenom odbere elektriny je ten, kto elektrinu odoberal, povinný uhradiť skutočne vzniknutú škodu a tvrdil, že v zmysle existujúcej právnej úpravy je daná absolútna objektívna zodpovednosť za spôsobený protiprávny stav a to bez možnosti akejkoľvek liberácie, čo podľa neho konštatujú aj rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/363/2013 a 10Co/125/2012, resp. sp. zn. 10Co/91/2011, ktorého hovoria o tom, že pri neoprávnenom odbere vzniknutú škodu uhradí ten, kto elektrinu odoberal, čo je objektívna zodpovednosť a nemožno sa z nej vyvinúť. V ďalšej časti tohto svojho podania žalobca konkretizoval spôsob výpočtu žalovanej náhrady škody, ktorú vyčíslil na celkovú sumu 714,74 Eur. Voči výpočtu žalovaný 1/ (a už vôbec žalovaná 2/) počas konania žiadne výhrady nevzniesli.

16. Následne v podaní zo dňa 23. 05. 2016 žalobca uviedol, že na základe novozískaných skutočností, že počas zisteného neoprávneného odberu elektrickej energie na predmetnom odbernom mieste existoval nájomný zmluvný vzťah medzi prenajímateľom - žalovaným 1/ a nájomkyňou K.U., navrhol menovanú pribrať do konania ako žalovanú 2/. Od oboch žalovaných potom žiadal zaplatenie žalovanej sumy 714,74 Eur s príslušenstvom spoločne a nerozdielne. O tomto návrhu súd prvej inštancie rozhodol uznesením zo dňa 07. 06. 2016 tak, že menovanú pripustil do konania ako žalovanú 2/ (táto bola potom v celom konaní nečinná, žaloba sa jej doručovala oznámením na úradnej tabuli a webovej stránke okresného súdu v súlade s ust. § 116 ods. 2 CSP).

17. Ako ďalej vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku (jeho 13. odseku), súd prvej inštancie vychádzal z vypočítaných strán sporu, vypočítal svedka Q. C., tiež vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, oboznámením sa s obsahom protokolu o zistení neoprávneného odberu, dokladu o neoprávnenom odbere, faktúry za neoprávnený odber, fotodokumentáciou, nájomnou zmluvou, vyjadrením žalobcu k odporu (v tomto prípade však nejde o listinný dôkaz, ale o procesný úkon - písomné podanie strany a teda nemohlo ním byť vykonané dokazovanie), ďalej vykonal dokazovanie potvrdením o podaní daňového priznania, uznesením z trestného konania, dokladmi zasielanými „elektrárňam do Žiliny“ zo strany žalovaného 1/, nájomnou zmluvou, jej ukončením a opätovným vyjadrením žalobcu (ohľadne čoho platí to čo odvolací súd už uviedol vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu k odporu).

18. Z takto vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd ustálené, že hoci žalovaný 1/ nebyval v predmetnom byte, ku ktorému je priradené odberné miesto, na ktorom vznikol neoprávnený odber a bývala tam na základe nájomnej zmluvy žalovaná 2/ od roku 2011, aj v takom prípade zodpovedá žalovaný 1/ za neoprávnený odber, lebo ide o objektívnu zodpovednosť odberateľa a vtedy podľa prvoinštančného súdu osoby, ktoré v čase neoprávneného odberu byt užívali, zodpovedajú spoločne a nerozdielne za vzniknutú škodu v zmysle „vyššie citovaného zákonného ustanovenia“ (prvoinštančný súd neuviedol, v zmysle ktorého zákonného ustanovenia, lebo bolo ním citovaných viac ustanovení zákona), a to už len za to, že odoberajú elektrinu meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, pričom porušenie zabezpečenia mohol spôsobiť ktokoľvek. Tiež v odsekoch 35 a 36 odôvodnenia napadnutého rozsudku prvoinštančný súd uviedol, že predmetom dokazovania bol nárok na náhradu škody vzniknutej u zmluvného odberateľa elektriny, ktorý porušil zákonom stanovené povinnosti, lebo na elektromere v jeho odbernom mieste došlo preukázateľne k neoprávnenému odberu, za ktorý „zo zákona o energetike“ (ani tu neuviedol prvoinštančný súd, podľa ktorého zákonného ustanovenia) zodpovedá výlučne odberateľ elektriny a v danom prípade aj nájomca predmetného bytu, ktorý skutočne neoprávnené túto elektrickú energiu odoberal.

19. Hoci prvoinštančný súd správne uviedol, že právna úprava zodpovednosti za škodu pri neoprávnenom odbere elektrickej energie je vybudovaná na princípe objektívnej zodpovednosti, túto

podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne vzťahol automaticky na zodpovednosť žalovaného 1/ ako odberateľa, ktorý mal uzavretú zmluvu na danom odbernom mieste. I z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/76/2010 (vzťahujúceho sa síce na predošlú, avšak obdobnú právnu úpravu zákona o energetike č. 656/2004 Z. z.) vyplýva, že odberateľ zodpovedá bez ohľadu na zavinenie za neporušenosť meracieho zariadenia (ktoré ale súčasne nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny, poznámka odvolacieho súdu) a je irelevantné, či neoprávnený odber zaviniť a teda pre vznik zodpovednosti za neoprávnený odber dodávateľ nemá povinnosť preukázať, že zaistenie proti neoprávnenej manipulácii porušil sám odberateľ [ak samozrejme ide o skutkovú podstatu neoprávneného odberu elektriny podľa § 46 ods. 1 písm. c) zákona o energetike]. Toto rozhodnutie súčasne ďalej hovorí aj o tom, že dodávateľ je povinný preukázať, že takto (ne)meraný odber elektriny odoberal odberateľ. Odvolaciemu súdu v tejto súvislosti potom nie je zrejmé, ktorú „platnú judikatúru“ mal prvoinštančný súd na mysli, pokiaľ bez bližšej špecifikácie uviedol, že zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne na náhradu škody.

20. Prvoinštančný súd si nesprávne vyložil, že tu nejde o zodpovednosť odberateľa objektívneho charakteru za neoprávnený odber ako taký, ale podľa ust. § 46 ods. 1 písm. c) zákona č. 251/2012 Z. z. ide len o objektívnu zodpovednosť odberateľa za to, že došlo k porušeniu zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii na elektromere, ktorý súčasne nesprávne (resp. vôbec) nezaznamenáva elektrickú energiu, ako to vyplýva z uvedeného ustanovenia, podľa ktorého neoprávneným odberom elektriny je odber elektriny meraný určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii a ktoré nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny, alebo určeným meradlom, ktoré nebolo namontované prevádzkovateľom sústavy.

21. Citované ustanovenie upravujúce jednu zo skutkových podstát neoprávneného odberu elektriny je treba vykladať v spojení s ust. § 46 ods. 2 zákona o energetike, ktorý zas hovorí o tom, ktorý subjekt je povinný uhradiť takto vzniknutú škodu ako dôsledok neoprávneného odberu. Toto ustanovenie súd prvej inštancie správne citoval, teda ten, kto elektrinu odoberal, je povinný uhradiť skutočne vzniknutú škodu, avšak nesprávne uzavrel, že v danom prípade je ním aj žalovaný 1/, ktorý byt dal do prenájmu žalovanej 2/ a ktorý tak v skutočnosti žiadnu elektrinu v danom byte (odbernom mieste) neodobral. Prvoinštančný súd ako aj odvolací súd mal preukázané, že k neoprávnenému odberu došlo v čase, kedy žalovaný 1/ neobýval predmetný byt, tento dal do prenájmu žalovanej 2/, ktorá v tom čase v predmetnom byte bývala a zo žiadneho dôkazu vykonaného v rámci tohto sporu nemožno vyvodíť, že by to bol práve žalovaný 1/ ako ten kto elektrinu skutočne odoberal. Je logické, že pokiaľ bývala v byte žalovaná 2/ dlhodobo už od roku 2011 a k neoprávnenému odberu došlo v roku 2015, tak bola to ona kto odobrala elektrickú energiu a tak podľa ust. § 46 ods. 2 zákona o energetike mala byť len ona zaviazaná prvoinštančným súdom na zaplatenie žalovanej sumy, ktorej výška nebola nijakým spôsobom v rámci tohto sporu spochybnená.

22. Odvolací súd poukazuje aj na to, že k vyvodu zodpovednosti voči žalovanému 1/ ako tomu, kto mal neoprávnene odberať elektrickú energiu došlo na základe toho, že bol zistený neoprávnený odber na jeho odbernom mieste, avšak nijakým spôsobom nebolo zo strany žalobcu zisťované, kto skutočne elektrickú energiu v danom prípade odoberal. Ako vyplynulo z výpovede svedka Q. C., tento žalovaný 1/ do protokolu o zistení neoprávneného odberu uviedol automaticky na základe toho, že sa jednalo o byt žalovaného 1/ a teda v podstate za neoprávnený odber by mal podľa protokolu zodpovedať žalovaný 1/ len na základe toho, že ho pracovník žalobcu napísal ako odberateľa do protokolu o zistení neoprávneného odberu. Teda len tento jeden pracovník, ktorý vypisoval daný protokol, akoby založil zodpovednosť žalovaného 1/ za neoprávnený odber bez ohľadu na to, že by bolo urobené ďalšie zisťovanie o tom, kto vlastne v danom byte býval a na akom základe. Je logické, že nemožno vyžadovať od pracovníkov žalobcu, aby sami vyšetrovali a zisťovali osobu, ktorá skutočne neoprávnene odobrala elektrickú energiu, ale na druhej strane potom nemožno brať ako bernú mincu jedine daný protokol o zistení neoprávneného odberu, ktorý je skoncipovaný na základe subjektívnych predstáv daného pracovníka zisťujúceho neoprávnený odber. V tomto smere si potom žalobca musí byť vedomý určitého rizika, že nemusí vždy uniesť dôkazné bremeno o tom, kto je za neoprávnený odber vo vzťahu ku skutočne odobratej elektrickej energii zodpovedný.

23. V tejto súvislosti treba ešte poukázať na zmenu právnej úpravy, pokiaľ sa jedná o neoprávnený odber elektrickej energie. Kým do 01. 09. 2012 bola táto problematika upravená v ust. § 39 ods. 1 a 2 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike, od uvedeného dátumu platí právna úprava aplikovaná aj v tomto prípade, a to § 46 ods. 1 a 2 zák. č. 251/2012 Z. z. o energetike. Nová právna

úprava v porovnaní s predchádzajúcou upustila od skutočne príliš prísneho režimu zodpovednosti objektívneho charakteru, lebo došlo k posunu v právnej úprave, že síce stále je za neoprávnený odber elektriny považovaný odber bez určeného meradla, alebo s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa (toho kto má uzavretú zmluvu na odber elektrickej energie) nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny, ale zmenila sa dikcia § 46 ods. 1 písm. c) zákona o energetike č. 251/2012 Z. z. v tom smere, že na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, kde bola zodpovednosť za porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii objektívna (stačilo porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii), v súčasnosti sa síce tiež jedná o zodpovednosť objektívneho charakteru, avšak musí byť splnená aj podmienka toho, že súčasne elektromer nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny. Čiže posun je v tom, že nestačí pre neoprávnený odber len to, že je porušená „plomba“ na meracom zariadení, ale je potrebné aj to, že v dôsledku porušenia plomby dochádza k nezaznamenávaniu resp. chybnému zaznamenávaniu odobratej elektrickej energie, kým v minulosti neoprávnený odber zakladalo už to, že došlo k samotnému porušeniu plomby.

24. Tieto súvislosti si podľa odvolacieho súdu prvoinštančný súd neuviedol a je otáznym, či na ne vôbec reflektuje i žalobca, ktorý hovoriac o objektívnom charaktere zodpovednosti za škodu v súvislosti s neoprávneným odberom tiež zrejme nesprávne stotožňuje objektívnu zodpovednosť za porušenie zariadenia proti neoprávnenej manipulácii s objektívnou zodpovednosťou odberateľa na danom odbernom mieste, ako takého. Z právnej úpravy či už platnej v minulosti alebo v súčasnosti totiž nevyplývalo a nevyplýva, že by odberateľ elektrickej energie bol automaticky objektívne zodpovedný za neoprávnený odber, ak k nemu došlo na jeho odbernom mieste.

25. Z uvedených dôvodov teda nebol žiaden dôvod na to, aby v situácii, kedy bolo preukázané, ako to konštatoval prvoinštančný súd (s čím sa aj odvolací súd stotožňuje), že došlo k neoprávnenému zásahu do zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii a v dôsledku toho elektromer nezaznamenával správne odber elektriny, aby automaticky žalovaný 1/ bol zodpovedný za vzniknutú škodu bez ohľadu na to kto ju skutočne spôsobil. Ust. § 46 ods. 2 zákona o energetike nehovorí o tom, že za neoprávnený odber znáša škodu odberateľ, ale ten, kto elektrinu odoberal a to je z hľadiska definície zodpovedného subjektu zreteľný rozdiel (i keď v konkrétnom prípade sa môže jednať o osobu totožnú). Iba ten, kto odobral elektrinu je povinný uhradiť skutočne vzniknutú škodu a nie ten, kto napr. vlastnil danú nehnuteľnosť, ku ktorej sa viaže dané odberné miesto. V tomto teda bol postup prvoinštančného súdu nesprávny, keď ani nezodôvodnil (odkazujúc len na bližšie nešpecifikovanú judikatúru), z akého dôvodu zaviazal žalovaných 1/ a 2/ na zaplatenie žalovanej sumy spoločne a nerozdielne.

26. Odvolací súd tak považoval rozhodnutie prvoinštančného súdu za nesprávne v právnom posúdení, čo za danej procesnej situácie nedávalo podklad na zrušenie napadnutého rozhodnutia ako žiadal žalovaný 1/ ale na jeho zmenu. Pretože nebol dôvod na zrušenie ani na potvrdenie napadnutého rozsudku, pristúpil odvolací súd k zmene rozhodnutia v napadnutom výroku (prvý výrok) a žalobu voči žalovanému 1/ ako osobe, ktorá neodobrala elektrickú energiu v dôsledku neoprávneného odberu zamietol ohľadne zaplatenia sumy 714,74 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 28. 04. 2016 do zaplatenia. Nedoťknutou zostala zodpovednosť žalovanej 2/ za neoprávnený odber, ktorá bola v konaní nečinná s tým, že výpočet žalovanej náhrady škody zodpovedá príslušnej právnej úprave vykonávacej vyhlášky č. 292/2012 Z. z., čo nikto v spore nenamietal.

27. K vyjadreniam žalobcu a jeho poukazom na súvisiacu judikatúru odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca si ju podľa odvolacieho súdu nesprávne vykladal, pretože rozhodnutia, ktoré odvolaciemu súdu predložil, nijakým spôsobom nekonštatujú zodpovednosť objektívneho charakteru vo vzťahu ku každému odberateľovi, na ktorého odbernom mieste bol spôsobený neoprávnený odber, hovoria len o tom, že odberateľ zodpovedá za neoprávnený zásah do zabezpečovacieho zariadenia z objektívneho hľadiska, ale nie že má aj súčasne nahradiť na základe tejto skutočnosti škodu.

28. O úroku z omeškania odvolací súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013. Podľa tohto znenia je výška úrokov z omeškania o 5 % vyššia ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalovaná 2/ nepochybne už ku dňu 28. 04. 2016 bola v omeškaní (§ 563 Občianskeho zákonníka) s úhradou žalobcom požadovanej náhrady škody a preto od uvedeného dňa až do zaplatenia má žalobca právo na úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy 714,74 Eur.

29. Výrok rozsudku prvoinštančného súdu o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ohľadne úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 714,74 Eur od 28. 02. 2015 do 27. 04. 2016 (druhý výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 a 3 CSP).

30. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Nakoľko žaloba bola voči žalovanému 1/ zamietnutá v celom rozsahu, bol žalovaný 1/ plne úspešným voči žalobcovi a preto mu odvolací súd s použitím ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Na druhej strane, žalovaná 2/ v spore úspešná nebola, lebo žalobe žalobcu bolo voči nej (až na nepatrnú časť týkajúcu sa úrokov z omeškania) vyhovená a tak aplikujúc uvedené ustanovenia odvolací súd priznal zasa náhradu trov konania úspešnému žalobcovi voči neúspešnej žalovanej 2/. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).